

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26S/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4019200063
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Erik Németh
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4019200063.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci žalobcu: Nitra Invest, s.r.o., sídlo Mostná 29, Nitra, IČO: 36 561 690, zastúpený advokátskou kanceláriou: AK Šranko s.r.o., sídlo Mostná 29, Nitra, IČO: 50 485 601, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, sídlo Námestie slobody 6, Bratislava, o doručenie rozhodnutia žalovaného, sekcie výstavby, číslo: 06126/2019/SV/00296 zo 07.01.2019 na základe správnej žaloby opomenutého účastníka, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu odmieta.
- II. Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Predmet konania
a podstatné zhrnutie skutkových a právnych argumentov žalobcu

1. Žalobca sa správnou žalobou opomenutého účastníka doručenu Krajskému súdu v Nitre ako vecne a miestne príslušnému správne súdu (§ 19 v spojení s § 10 a § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „Správny súdny poriadok“ alebo „SSP“) dňa 06.02.2019 domáhal vo veci samej doručenia rozhodnutia žalovaného, označeného v záhlaví, do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia. Žalobca sa súčasne domáhal uloženia povinnosti žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % ako akcesorického nároku.

2. Žalobca svoj nárok vo veci samej, uplatňovaný správnou žalobou, založil v podstate na týchto skutkových a právnych okolnostiach:

2.1. Žalobcovi nedoručené rozhodnutie bolo vydané dňa 07.01.2019, a teda od jeho vydania neuplynuli viac ako tri roky. Správna žaloba je preto podaná v zákonom stanovenej lehote.

2.2. Na základe návrhu spoločnosti MH Invest, s.r.o., sídlo Mlynské nivy 44/A, IČO: 36 724 530, z 05.09.2017, v poradí druhým rozhodnutím Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky ako prvostupňový správny orgán vydal dňa 13.11.2018 rozhodnutie č. OU-NR-OVBP2-2018/002423-045, ktorým rozhodol o vyvlastnení pozemkov, vyvlastnenej F. M., rod. Z., v prospech spoločnosti MH Invest, s.r.o. a zároveň ním určil náhradu za vyvlastnenie. Na liste vlastníctva bol ako výlučný vlastník vyvlastnených pozemkov aj v čase vydania nedoručeného rozhodnutia žalovaného evidovaný žalobca. Dňa 11.10.2017 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 9C/233/2008 - 535 zo 16.11.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017, ktorým súd určil, že vyvlastnené pozemky patria do dedičstva po F. M., rod. Z., zom. XX.XX.XXXX. Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového orgánu podal žalobca odvolanie, avšak Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky listom zo 06.12.2018 č. OU-NR-OVBP2-2018/002423-048 oznámil žalobcovi, že nie je účastníkom konania, a preto nemá právo podať odvolanie proti rozhodnutiu

o vyvlastnení. Proti rozhodnutiu o vyvlastnení podala odvolanie aj spoločnosť IP Nitra, s. r. o., sídlo Šulekova 2, Bratislava, IČO: 46 474 412, o ktorom žalovaný rozhodol žalobcovi nedoručeným rozhodnutím (označeným v záhlaví) tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie o vyvlastnení potvrdil.

2.3. Prvostupňový správny orgán po začatí vyvlastňovacieho konania konal okrem iných aj so žalobcom, ktorý je stále evidovaný ako výlučný vlastník vyvlastnených pozemkov. Následne prvostupňový správny orgán fakticky prestal konať so žalobcom ako s účastníkom administratívneho konania, prestal ho upovedomovať o termínoch pojednávania, doručovať mu písomnosti, a to bez akéhokoľvek rozhodnutia a odôvodnenia. Žalovaný rovnako žalobcu nezahrnul medzi účastníkov odvolacieho konania.

2.4. Žalovaný v nedoručenom rozhodnutí uvádza, že žalobcovi nie je možné priznať postavenie účastníka vyvlastňovacieho konania a z jeho odôvodnenia ďalej vyplýva, že skutočnosť, že žalobca proti rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017 podal mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie je vo vzťahu k predmetnému vyvlastňovaciemu konaniu irelevantné. S týmto záverom sa žalobca s poukazom na § 8 ods. 4 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim vo verejnom záujme (zákon o vyvlastňovaní) nestotožňuje. Z administratívneho spisu vyplýva, že v súčasnosti prebieha súdne konanie o dovolaní proti rozhodnutiu súdu o určení, že vyvlastňované pozemky patria do dedičstva po zomr. F. M., predmetom ktorého je vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku. Toto súdne konanie je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky (NS SR) pod sp. zn. 2Cdo/117/2018 a do dňa podania správnej žaloby nie je právoplatne ukončené. Žalobca má za to, že toto súdne konanie je konaním, predmetom ktorého je vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku a vzhľadom k tomu, že nie je právoplatne ukončené, účastníkom vyvlastňovacieho konania mal byť aj žalobca, a to podľa § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní. Uvedené ustanovenia zákona o vyvlastňovaní pritom nerozlišuje medzi súdnym konaním o riadnom opravnom prostriedku a súdnym konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku, preto nie je dôvod na taký postup, aký zvolil žalovaný, keď poukazyval a akceptoval súdne konanie vedené na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 7Co/35/2016 o odvolaní proti rozhodnutiu Okresného súdu Nitra o určení, že vyvlastňované pozemky patria do dedičstva po F. M., rod. Z. a ktorým bolo zrušené vlastnícke právo žalobcu a na druhej strane ignoruje súdne konanie vedené na NS SR, s rovnakým predmetom, ktoré môže mať vplyv na vlastnícke právo žalobcu k vyvlastňovanému pozemku.

2.5. Je právne neprípustné, aby bolo právoplatne vyvlastnené vlastnícke právo k vyvlastňovaným pozemkom v prospech spoločnosti MH Invest, s.r.o. počas dovolacieho súdneho konania bez toho, aby boli v administratívnom konaní priznané žalobcovi práva účastníka konania. Ak dovolací súd vyhovie dovolaniu, potvrdí sa výlučné vlastnícke právo žalobcu k vyvlastňovaným pozemkom, ktorý ale už bude vo vlastníctve spoločnosti MH Invest, s.r.o., pričom vo vyvlastňovacom konaní sa žalobca nemohol nijakým spôsobom brániť, vyjadrovať sa a iným spôsobom obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy, či namietať výšku náhrady za vyvlastnenie.

2.6. Žalobca poukázal aj na právnu úpravu účasti správneho konania v § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), podľa ktorého je účastníkom konania okrem iného aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. V súlade s § 14 ods. 2 správneho poriadku je účastníkom konania aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva. Príkladom je práve § 8 zákona o vyvlastňovaní, ktorý dopĺňa okruh účastníkov konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku o ďalších účastníkov.

2.7. Žalobca už v námietkach proti vyvlastneniu doručených okresnému úradu dňa 12.12.2017 ako aj v odvolaní proti prvému rozhodnutiu o vyvlastnení zo dňa 06.03.2018 informoval vyvlastňovací orgán, že prebieha dovolacie súdne konanie a už v tom čase žalobca tvrdil, že z dôvodu podaného dovolania môže byť potvrdené jeho výlučné vlastníctvo k vyvlastňovaným pozemkom, a preto môže byť priamo dotknutý vo svojich právach a povinnostiach. Účastníctvom žalobcu vo vyvlastňovacom konaní tak vyplýva nielen z § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, ale aj z § 14 ods. 1 správneho poriadku. Žalovaný ani vyvlastňovací orgán pritom vôbec neposudzovali postavenie žalobcu ako účastníka konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku, a to napriek tomu, že žalobca opakovane tvrdil, že rozhodnutím o vyvlastnení môže byť vo svojich právach a povinnostiach priamo dotknutý. Správny poriadok priznáva ochranu aj osobám, ktoré tvrdia, že rozhodnutím môžu byť priamo dotknuté. V prípade, ak sa preukáže opak, správny orgán má možnosť vylúčiť takéhoto účastníka, avšak o vylúčení rozhoduje podľa správneho poriadku

rozhodnutím a právne účinky účasti tak trvajú až do právoplatnosti rozhodnutia, pričom proti tomuto rozhodnutiu má účastník právo odvolať sa. Vylučovací orgán nikdy o vylúčení žalobcu nerozhodol, žalobcovi takéto rozhodnutie nedoručil a tak žalobca nemal možnosť brániť sa proti vylúčeniu z konania. Žalobca aj s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžp/21/2012 z 27.06.2013 uviedol, že ustanovenie § 14 ods. 2 správneho poriadku dopĺňa vymedzenie toho, kto je účastníkom konania a nie je prejavom subsidiarity správneho poriadku v pravom slova zmysle.

II. Ďalší priebeh konania a procesné súvislosti

3. Správny súd úvodom tejto časti uvádza (a to aj s poukazom na doktrínu správneho súdneho procesu - Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018 - ďalej len „Veľký komentár k SSP“, § 179) že správna žaloba opomenutého účastníka predstavuje osobitný typ správnej žaloby, ktorej procesná úprava je v podstate plne vymedzená v § 179 SSP. Zistenie, že žalobca podal správnu žalobu opomenutého účastníka (ktorá musí vyplývať už z jej označenia), je rozhodujúce pre ďalší postup správneho súdu v správnom súdnom konaní.

4. Konanie o správnej žalobe opomenutého účastníka je totiž čiastočne odlišné od „bežného“ konania o všeobecnej správnej žalobe. Správny súd totiž pri správnej žalobe opomenutého účastníka preskúmava dve skutočnosti, a to, či: 1. žalobcovi patrí postavenie opomenutého účastníka a 2. od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy neuplynuli viac ako tri roky.

5. Opodstatnenosť vydávania sa žalobcu za opomenutého účastníka zisťuje správny súd preskúmaním príslušného administratívneho spisu, prípadne z vyjadrenia žalovaného. Už z povahy veci je zrejmé, že pre posúdenie tejto otázky nie je nevyhnutné vyžadovať vyjadrenia k žalobe aj od ostatných účastníkov administratívneho konania. Vzhľadom na osobitnú procesnú úpravu konania o žalobe opomenutého účastníka sa preto na ňu nevzťahujú ustanovenia týkajúce sa účastníkov konania a osoby zúčastnenej na konaní podľa § 32 až § 41 SSP. Otázka samotného posúdenia, či žalobcovi svedčí postavenie opomenutého účastníka, totiž len sama osebe nemôže mať vplyv na práva a právom chránené záujmy iných účastníkov administratívneho konania, ktorým by inak patrilo postavenie účastníka konania podľa § 32 ods. 3 písm. a) SSP. Predmetom posudzovania je tu totiž len procesné postavenie žalobcu a nie samotné preskúmanie zákonnosti rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy.

6. K vyššie uvedeným právnym záverom správneho súdu (bod 3. až 5. odôvodnenia), vychádzajúcim aj z doktríny, s ktorou sa správny súd stotožňuje, dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“), a to napr. v uznesení sp. zn. 10Sžk/38/2018 z 10. decembra 2018.

7. Vychádzajúc z uvedeného, správny súd si po oboznámení sa so správnu žalobou žalobcu ako opomenutého účastníka vyžiadal od žalovaného vyjadrenie k správnej žalobe a predloženie kompletného administratívneho spisu.

8. Čo sa týka toho, že žalobca v správnej žalobe označil aj 15 osôb ako ďalších účastníkov konania, správny súd k tomuto uvádza, že v správnom súdnom konaní správny súd nie je v súlade so zásadou iura novit curia viazaný označením žalovaného ani ďalších účastníkov konania žalobcom v správnej žalobe (vrátane správnej žaloby opomenutého účastníka), ale týchto je povinný sám určiť a s takto určeným žalovaným alebo ďalším účastníkom konať. V správnom súdnom konaní (na rozdiel napr. od civilného procesu) účastníctvo jednotlivým subjektom vyplýva totiž priamo zo zákona a pre jeho určenie je v zásade právne irelevantné tvrdenie žalobcu o tom, kto je žalovaným alebo ďalším účastníkom konania. Ak teda žalobca v žalobe napr. uvedie ako ďalšieho účastníka subjekt, ktorému toto procesné postavenie zo zákona - Správneho súdneho poriadku nevyplýva, správny súd žalobcu nevyzýva na odstránenie väd podania v zmysle § 59, ale po zistení, že mu dané procesné postavenie zo zákona nevyplýva, s takýmto subjektom nekoná (mutatis mutandis k uvedenému napr. aj doktrína - Veľký komentár k SSP, § 182), a to bez toho, že by napr. uznesením vo vzťahu k nemu zastavil konanie.

9. Žalobca označil v žalobe ako ďalších účastníkov správneho súdneho konania o jeho správnej žalobe ako opomenutého účastníka osoby, ktoré boli (vychádzajúc z nedoručeného rozhodnutia žalovaného) účastníkmi administratívneho konania. Ako však správny súd uviedol už vyššie, ustanovenie § 32 ods. 3 písm. a) SSP, podľa ktorého sú ďalšími účastníkmi správneho súdneho konania účastníci

administratívneho konania, sa v správnom súdnom konaní o správnej žalobe opomenutého účastníka vzhľadom na osobitnú komplexnú procesnoprávnu úpravu tejto žaloby obsiahnutú v § 179 SSP neaplikuje. Žalobcom v správnej žalobe opomenutého účastníka označeným ďalším účastníkom konania toto procesné postavenie teda v prejednávanej veci zo Správneho súdneho poriadku nevyplýva. Správny súd vzhľadom na vyššie uvedené preto po zistení, že týmto subjektom procesné postavenie ďalších účastníkov konania zo zákona nevyplýva, s týmito subjektmi nekonal, a to bez potreby osobitne o tom rozhodnúť (napr. uznesením o zastavení konania vo vzťahu k nim) či potreby vyzvať žalobcu na odstránenie väd jeho správnej žaloby opomenutého účastníka podľa § 59 SSP.

10. Účastníkmi tohto správneho súdneho konania je tak od jeho začiatku len žalobca a žalovaný, ktorým je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie, ktorého doručenia sa žalobca správnu žalobou opomenutého účastníka domáha - v prejednávanej veci Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky.

III. Vyjadrenie žalovaného

11. K žalobe sa na výzvu správneho súdu vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby správny súd žalobu zamietol. Žalovaný k správnej žalobe žalobcu ako opomenutého účastníka uviedol v podstate nasledovné:

11.1. Okresný úrad Nitra konal o návrhu spoločnosti MH Invest, s. r. o. ako vyvlastniteľa na vyvlastnenie zo dňa 04.09.2017, doručenom dňa 05.09.2017. V návrhu vyvlastiteľ uviedol, že má vedomosť o tom, že Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 9C/233/2008 - 535 z 16.11.2015, právoplatný dňa 11.10.2017, v ktorom súd určil, že ku dňu svojej smrti bola vlastníčkou vyvlastňovaných nehnuteľností F. M., rod. Z., zom. XX.XX.XXXX. Uviedol, že vzhľadom na túto skutočnosť má za to, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom súdneho konania sp. zn. 9C/233/2008 a ktoré boli predmetom návrhu na vyvlastnenie. Okresný úrad Nitra preto požiadal Okresný súd Nitra o oznámenie okruhu účastníkov (žalobcov) súdneho konania sp. zn. 9C/233/2008 a následne vyzval aj právnu zástupkyňu týchto žalobcov, aby oznámila či po zomrelej F. M. prebieha dedičské konanie a ak neprebieha, aby oznámila jej dedičov, na čo táto odpovedala podaním z 25.10.2017. Vyvlastiteľ v nadväznosti na to upravil návrh na vyvlastnenie tak, že navrhol vyvlastniť vlastnícke právo oprávneným dedičom po poručiťke F. M..

11.2. Žalovaný má za to, že dňa 11.10.2017 žalobca stratil postavenie účastníka predmetného vyvlastňovacieho konania podľa § 8 ods. 1 písm. b) zákona o vyvlastňovaní, keďže súdy právoplatne rozhodli o tom, že žalobca nie je vlastníkom vyvlastňovaných pozemkov, ktoré boli predmetom vyvlastňovacieho konania. Žalobcovi nebolo možné s poukazom na toto právoplatné rozhodnutie súdu priznať postavenie účastníka konania podľa § 8 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní. K zániku účasti v tomto prípade nie je potrebné samostatné rozhodnutie Okresného úradu Nitra o vylúčení účastníka konania.

11.3. Taktiež nebolo možné postavenie žalobcu ako účastníka konania odvodzovať z § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, keďže o vlastníctve k predmetným pozemkom bolo právoplatne rozhodnuté a dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom smerujúcim proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorý nemá zo zákona odkladný účinok. Podanie dovolania žalobcom bolo preto vo vzťahu k predmetnému vyvlastňovaciemu konaniu irelevantné a neodôvodňovalo postup podľa § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní.

11.4. Zákon o vyvlastňovaní je tak hmotnoprávnym ako aj procesnoprávnym predpisom a komplexne upravuje vyvlastňovacie konanie. Keďže v § 8 ods. 1 komplexne upravuje okruh účastníkov konania s poukazom na § 18 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní je vylúčené použitie § 14 správneho poriadku.

11.5. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že by vyvlastňovacie orgány v predmetnom vyvlastňovacom konaní nesprávne určili okruh účastníkov konania a že žalobcovi bolo ich postupom odopreté právo uplatňovať jeho práva v administratívnom konaní.

IV. Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov účastníkov konania a ich vyhodnotenie, právne posúdenie veci

12. Správny súd po vyžiadaní vyjadrenia žalovaného a obstaraní administratívneho spisu žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu (pripojením tohto administratívneho spisu zo správneho súdneho konania vedeného na správnom súde pod sp. zn. 15S/21/2019, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti nedoručeného rozhodnutia žalovaného na základe správnej žaloby účastníka administratívneho konania) pristúpil podľa § 179 SSP k rozhodnutiu o správnej žalobe žalobcu ako opomenutého účastníka.

13. Správny súd vec právne posudzoval a rozhodoval podľa nasledovných ustanovení:

13.1. Podľa § 179 ods. 1 SSP, ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

13.2. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim (ďalej aj len „zákon o vyvlastňovaní“), účastníkmi vyvlastňovacieho konania sú:

- a) vyvlastiteľ,
- b) vyvlastňovaný,
- c) správca konkurznej podstaty,
- d) osoba, ktorej právo môže byť vyvlastnením priamo dotknuté.

13.3. Podľa § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, ak vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe je predmetom súdneho konania, účastníkmi vyvlastňovacieho konania sú účastníci súdneho konania, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu.

13.4. Podľa § 18 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní, na vyvlastňovacie konanie sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, 14) ak tento zákon neustanovuje inak.

13.5. Poznámka pod čiarou 14) zákona o vyvlastňovaní odkazuje na zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

13.6. Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“), účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

13.7. Podľa § 179 ods. 7 SSP, ak sa správny súd nestotožní s tvrdením opomenutého účastníka, vo veci ďalej koná.

13.8. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

13.9. Podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

14. Ako správny súd už uviedol, konanie o správnej žalobe opomenutého účastníka, ktorého procesná úprava je v podstate plne vymedzená v § 179 SSP, je čiastočne odlišné od „bežného“ konania o všeobecnej správnej žalobe. Správny súd totiž pri správnej žalobe opomenutého účastníka preskúmava dve skutočnosti, a to či: 1. žalobcovi patrí postavenie opomenutého účastníka a 2. či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy neuplynuli viac ako tri roky (§ 179 ods. 1 SSP). Ak sú tieto dve kumulatívne skutočnosti v danej veci naplnené, správny súd vyhovie správnej

žalobe opomenutého účastníka (§ 179 ods. 1 SSP), v opačnom prípade tejto žalobe nevyhovie a vo veci ďalej koná (§ 179 ods. 7 SSP).

15. Správny súd sa preto v prvom rade zaoberal splnením prvej z uvedených dvoch podmienok, a to či žalobcovi patrí postavenie opomenutého účastníka. V tejto súvislosti je potrebné s poukazom na § 179 ods. 1 SSP uviesť, že opomenutým účastníkom je taká fyzická alebo právnická osoba, ktorá bola účastníkom administratívneho konania, avšak orgán verejnej správy s ňou ako s účastníkom administratívneho konania nekonal.

16. Správny súd z administratívneho spisu zistil, že nedoručené rozhodnutie, ktorého doručenia sa žalobca sa správnu žalobou opomenutého účastníka domáha, bolo vydané vo vyvlastňovacom konaní vedenom a procesne upravenom primárne v zákone č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim.

16.1. Okresný úrad Nitra ako prvostupňový správny orgán a vyvlastňovací orgán podľa § 7 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní konal vo vyvlastňovacom konaní o návrhu vyvlastniteľa - spoločnosti MH Invest, s r.o., sídlo Mlynské Nivy 44/A, Bratislava, IČO: 36 724 530, zo 04.09.2017, doručenom dňa 05.09.2017.

16.2. V priebehu vyvlastňovacieho konania, dňa 11.10.2017 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 9C/233/2008 - 535 zo 16.11.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017, ktorým súd určil, že ku dňu smrti bola vlastníčkou vyvlastňovaných nehnuteľností F. M., rod. Z., zom. XX.XX.XXXX.

16.3. Vyvlastňovací orgán naposledy vo veci samej rozhodol rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/002423-045 z 13.11.2018. Týmto rozhodnutím vyvlastňovací orgán rozhodol podľa § 13 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní tak, že

v I. výroku

- podľa § 13 ods. 2 písm. a) a b) v spojení s § 2 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní vyvlastňuje vo verejnom záujme vlastnícke právo k tam označeným pozemkom oprávneným dedičom po poručiťke F. M., rod. Z., nar. XX.XX.XXXX a zom. XX.XX.XXXX, v prospech vyvlastniteľa, na účel podľa § 4a zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií pre stavbu „Vybudovanie strategického parku“ v k. ú. Mlynárce, Zobor, Dražovce, Lužianky, Zbehy, Čakajovce, Jelšovce;

- podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona o vyvlastňovaní zaniká záložné právo v prospech spoločnosti IP Nitra, s. r. o., sídlo Šulekova 2, Bratislava, IČO: 46 474 412, k tam uvedeným pozemkom,

- podľa § 13 ods. 2 písm. e) zákona o vyvlastňovaní vyvlastniteľ je povinný začať s užívaním vyvlastnených pozemkov na účel, pre ktorý boli vyvlastnené v lehote do 2 rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti,

- podľa § 13 ods. 2 písm. g) zákona o vyvlastňovaní vyvlastniteľ je povinný uhradiť spoločnosti ÚEOS - Komercia, a.s. sídlo Ružová dolina 27, Bratislava, IČO: 31 331 220 ako znalcovi určenú náhradu trov konania do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia,

a v II. výroku

- podľa § 13 ods. 3 písm. a) zákona o vyvlastňovaní patrí oprávneným dedičom po poručiťke F. M. náhrada vo výške 64.372,- eur bez DPH, ktorú zloží vyvlastniteľ podľa § 6 ods. 6 zákona o vyvlastňovaní do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do úschovy Okresného súdu Nitra.

16.4. Nedoručeným rozhodnutím žalovaného číslo: 06126/2019/SV/00296 zo 07.01.2019 žalovaný následne v odvolacom konaní podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie účastníka konania - IP Nitra, s. r. o. a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2018/002423-045 z 13.11.2018.

17. V prvom rade je nutné pri posúdení otázky, či žalobcovi svedčalo v uvedenom vyvlastňovacom konaní postavenie účastníka konania, uviesť, kto je účastníkom vyvlastňovacieho konania, o aké ide v prejednávanej veci a ktoré je primárne upravené zákonom o vyvlastňovaní, a to v § 7 a nasl.

18. Okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania upravuje zákon o vyvlastňovaní komplexným spôsobom v § 8.

19. Správny súd sa už na tomto mieste vyjadrí k vzťahu medzi § 8 zákona o vyvlastňovaní k § 14 Správneho poriadku, ktoré obsahuje úpravu inštitútu účastníka správneho konania.

20. Vymedzenie tohto vzťahu je dôležité aj z dôvodu, že žalobca odvodzuje svoje postavenie ako účastníka predmetného vyvlastňovacieho konania jednak z § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní (tým sa správny súd bude zaoberať následne) a jednak aj z § 14 ods. 1 Správneho poriadku.

21. Zákon o vyvlastňovaní vymedzuje v § 18 ods. 1, s nadpisom „Spoločné ustanovenia“, vzťah k všeobecnému predpisu o správnom konaní, ktorým je Správny poriadok, tak, že Správny poriadok sa subsidiárne aplikuje len na tie inštitúty a v takom rozsahu, v akom zákon o vyvlastňovaní neobsahuje vlastnú špeciálnu úpravu.

22. Keďže zákon o vyvlastňovaní obsahuje v § 8 komplexnú úpravu inštitútu účastníkov vyvlastňovacieho konania, táto vylučuje s poukazom na § 18 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní subsidiárnu aplikáciu § 14 Správneho poriadku (obsahujúceho úpravu účastníka správneho konania) na vyvlastňovacie konanie upravené zákonom o vyvlastňovaní.

23. Na podporu tohto záveru správneho súdu správny súd poukazuje na súčasnú súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“) ako kasačného súdu (a predtým odvolacieho súdu vo veciach správneho súdnictva) a čo je významnejšie, aj na súdu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ÚS SR“).

24. V tejto súdnej praxi sa tak NS SR ako aj ÚS SR zaoberali právnou otázkou, totožnou s tou, ktorú správny súd v prejednávanej veci riešil vyššie, a to či ak osobitný predpis upravujúci osobitné správne konanie (konkrétne v tejto súdnej praxi, na ktorú správny súd poukazuje bol týmto osobitným predpisom stavebný zákon, ktorý výslovne § 78 ods. 1 vymedzuje účastníkov kolaudačného konania a ktorý v § 140 vyjadruje vzťah k Správnemu poriadku obdobne ako § 18 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní), možno na účastníctvo v tomto osobitnom správnom konaní aplikovať aj § 14 Správneho poriadku, v ktorom je všeobecne vymedzený okruh účastníkov správneho konania. Táto právna otázka je teda totožná s tou, ktorú rieši v prejednávanej veci aj správny súd, len s tou výnimkou, že v prejednávanej veci je osobitným predpisom zákon o vyvlastňovaní, ktorý výslovne komplexne vymedzuje účastníkov vyvlastňovacieho konania v § 8 a ktorý upravuje vzťah k Správnemu poriadku v § 18 ods. 1 obdobne ako stavebný zákon v § 140.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozsudku sp. zn. 2Sžp/7/2011 zo 16. novembra 2011 uviedol, že pokiaľ osobe nepriznáva postavenie účastníka konania stavebný zákon, nemožno aplikovať na účastníctvo v konaní ustanovenie § 14 ods. 1 Správneho poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že pojem účastníka konania definuje tak stavebný zákon (zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku - stavebný zákon), ako aj Správny poriadok, ktorý je všeobecným predpisom o správnom konaní, je potrebné postupovať podľa interpretačného pravidla, ktoré určí, ktorá právna norma sa má na konkrétny prípad použiť. V právnej teórii platí vo vzťahu všeobecných a osobitných právnych noriem derogačné pravidlo *lex specialis derogat legi generali* (špeciálny zákon ruší generálny zákon), pričom aplikáciou tohto pravidla v prejednanom prípade možno dospieť k rovnakému záveru ako dospeli správne orgány oboch stupňov, že na posúdenie účastníctva žalobkyne v kolaudačnom konaní bolo potrebné postupovať podľa § 78 ods. 1 stavebného zákona, ktorý je v kolaudačnom konaní zákonom špeciálnym vo vzťahu k všeobecnému predpisu o správnom konaní - správnom poriadku. Bez ohľadu na všeobecne platné pravidlo pri aplikácii právnych noriem, v danom prípade je otázka aplikácie vyššie uvedených právnych predpisov výslovne zodpovedaná v § 140 stavebného zákona, podľa ktorého, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Z tohto zákonného ustanovenia je bez pochyb zrejmé, že na konanie vedené podľa stavebného zákona sa použijú pravidlá ustanovené Správny poriadkom len

vtedy, ak sám stavebný zákon neupravuje konkrétnu situáciu, resp. právnu otázku, inak. Vzhľadom na to, že stavebný zákon výslovne pomenúva účastníkov kolaudačného konania, je preto v danej veci vylúčená aplikácia ustanovenia § 14 Správneho poriadku, v ktorom je všeobecne vymedzený okruh účastníkov správneho konania. Vzhľadom na odlišné špecifiká sú jednotlivé druhy správnych procesov upravené osobitnými právnymi aktmi. Správny poriadok ako všeobecný predpis o správnom konaní má subsidiárne použitie, ak konkrétne konanie v štátnej správe je upravené samostatným právnym aktom, osobitným zákonom. Kolaudačné konanie, o ktoré ide v prejednávanom prípade, je jedným z konaní, ktoré sú upravené stavebným zákonom, predmetom úpravy ktorého je rozsiahla problematika usporiadania územných celkov, povoľovania konkrétnych stavieb a ich kolaudácie, stavebného dohľadu, či vyvlastňovania (pozn. správneho súdu - úprava vyvlastňovania, hmotnoprávne i procesnoprávne je s účinnosťou od 01.07.2016 predmetom samostatného zákona - zákona o vyvlastňovaní). Vzhľadom na špecifiká jednotlivých konaní upravuje stavebný zákon niektoré inštitúty odlišne od Správneho poriadku, ktorý ako všeobecný právny predpis nemôže obsiahnuť problematiku každého osobitného konania v štátnej správe.

26. Významné, aj na účely tohto správneho súdneho konania je, že vyššie uvedený rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžp/7/2011 zo 16. novembra 2011 bol predmetom aj ústavnoprávneho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti, vedenom na ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 232/2012. V uvedenej veci ÚS SR rozhodol (kvázi-meritórny) uznesením č. k. III. ÚS 232/2012 - 12 z 13. júna 2012, ktorým sťažnosť sťažovateľky (v správnom súdnom konaní v procesnom postavení žalobkyne) odmietol.

27. Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení uvedeného uznesenia č. k. III. ÚS 232/2012 - 12 z 13. júna 2012 odcitoval aj tú časť rozsudku NS SR sp. zn. 2Sžp/7/2011 zo 16. novembra 2011, ktorú uviedol správny súd v bode 25. odôvodnenia tohto uznesenia. Následne uviedol, že podstatou sťažovateľkiných námietok je nesúhlas s právnym výkladom, podľa ktorého je § 78 stavebného zákona špeciálnou právnou úpravou v otázke účasti v kolaudačnom konaní a že § 14 Správneho poriadku predstavuje všeobecnú právnú úpravu, vzťahujúcu sa na túto otázku (ktorú preto podľa názoru NS SR vyjadreného v ústavnej sťažnosťou napadnutom rozsudku nemožno aplikovať). ÚS SR k tomuto uviedol, že podľa jeho názoru najvyšší súd k uvedenej námietke sťažovateľky podal v napadnutom rozsudku adekvátnu odpoveď, ktorú podrobne a jednoznačne odôvodnil a ústavný súd ju vyhodnotil ako ústavne udržateľnú. ÚS SR ďalej poukázal na to, že zásadu *lex specialis derogat legi generali* (t. j. špeciálny zákon ruší generálny zákon) aplikoval najvyšší súd na základe zákonného zmocnenia (§ 140 stavebného zákona) a svoje právne úvahy aj náležite vysvetlil. ÚS SR v tejto súvislosti napokon dodal, že NS SR tiež výstižne uzavrel, že v kolaudačnom konaní sa posúdenie účasti sťažovateľky nemôže vykonávať podľa jej subjektívneho želania ani ho nie je možné vyvodzovať z tej právnej normy, ktorá by sa v okolnostiach prípadu sťažovateľke hodila na zdôvodnenie jej vstupu do konania.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený ústavne konformný právny názor, vyjadrený už v rozsudku sp. zn. 2Sžp/7/2011 zo 16. novembra 2011 znovu zopakoval aj v súčasnej súdnej praxi, a to napr. v rozsudku 7Sžk/49/2017 z 27. marca 2019, keď v bode 38. odôvodnenia dal NS SR do pozornosti, že pojem účastníka konania definuje tak stavebný zákon, ako aj správny poriadok, ktorý je všeobecným predpisom o správnom konaní. Preto je potrebné postupovať podľa interpretačného pravidla, ktoré určí, ktorá právna norma sa má na konkrétny prípad použiť. V právnej teórii platí vo vzťahu všeobecných a osobitných právnych noriem derogačné pravidlo *lex specialis derogat legi generali* (špeciálny zákon ruší generálny zákon). Bez ohľadu na všeobecne platné pravidlo pri aplikácii právnych noriem, v danom prípade je otázka aplikácie v rozsudku uvedených právnych predpisov výslovne zodpovedaná v § 140 stavebného zákona, podľa ktorého ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Z tohto zákonného ustanovenia je bez pochyb zrejmé, že na konanie vedené podľa stavebného zákona sa použijú pravidlá ustanovené Správny poriadkom len vtedy, ak sám stavebný zákon neupravuje konkrétnu situáciu, resp. právnu otázku, inak. NS SR súčasne v tomto bode odôvodnenia explicitne v podrobnostiach odkázal práve na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžp/7/2011. V ďalšom bode odôvodnenia potom NS SR poukázal na komplexnú úpravu účasti v kolaudačnom konaní, obsiahnutú v § 78 stavebného zákona.

29. Správny súd nezistil žiadny relevantný dôvod (napr. vývoj právnej doktríny, ktorá by predostrela relevantné argumenty na zmenu uvedenej súdnej praxe) na to, aby sa od uvedenej súdnej praxe, obzvlášť s prihliadnutím na to, že táto prešla aj testom ústavnej konformity, odchýlil.

30. Správny súd, aplikujúc vyššie uvedené právne závery mutatis mutandis, preto v prejednávanej veci konštatuje tento právny záver:

31. Pokiaľ osobe nepriznáva postavenie účastníka konania zákon o vyvlastňovaní v § 8, nemožno aplikovať na účastníctvo vo vyvlastňovacom konaní ustanovenie § 14 ods. 1 Správneho poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že pojem účastníka konania definuje tak zákon o vyvlastňovaní v § 8, ako aj Správny poriadok, ktorý je všeobecným predpisom o správnom konaní, je potrebné postupovať podľa interpretačného pravidla, ktoré určí, ktorá právna norma sa má na konkrétny prípad použiť. V právnej teórii platí vo vzťahu všeobecných a osobitných právnych noriem derogačné pravidlo *lex specialis derogat legi generali* (špeciálny zákon ruší generálny zákon). Aplikáciou tohto pravidla možno dospieť k záveru, že na posúdenie účastníctva žalobcu vo vyvlastňovacom konaní je potrebné postupovať podľa § 8 zákona o vyvlastňovaní, ktorý je vo vyvlastňovacom konaní zákonom špeciálnym vo vzťahu k všeobecnému predpisu o správnom konaní - správnom poriadku. Bez ohľadu na všeobecne platné pravidlo pri aplikácii právnych noriem, v danom prípade je otázka aplikácie vyššie uvedených právnych predpisov výslovne zodpovedaná v § 18 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní, podľa ktorého, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Z tohto zákonného ustanovenia je bez pochyb zjavné, že na konanie vedené podľa zákona o vyvlastňovaní, ktorým je vyvlastňovacie konanie, sa použijú pravidlá ustanovené Správny poriadkom len vtedy, ak sám zákon o vyvlastňovaní neupravuje konkrétnu situáciu, resp. právnu otázku, inak. Vzhľadom na to, že zákon o vyvlastňovaní výslovne pomenúva účastníkov vyvlastňovacieho konania, je preto v danej veci vylúčená aplikácia ustanovenia § 14 Správneho poriadku, v ktorom je všeobecne vymedzený okruh účastníkov správneho konania. Vzhľadom na odlišné špecifiká sú jednotlivé druhy správnych procesov upravené osobitnými právnymi aktmi. Správny poriadok ako všeobecný predpis o správnom konaní má subsidiárne použitie, ak konkrétne konanie v štátnej správe je upravené samostatným právnym aktom, osobitným zákonom. Vzhľadom na špecifiká vyvlastňovacieho konania ako osobitné správneho konania upravuje zákon o vyvlastňovaní niektoré inštitúty odlišne od Správneho poriadku, ktorý ako všeobecný právny predpis nemôže obsiahnuť problematiku každého osobitného konania v štátnej správe.

32. Napokon možno súčasne poukázať aj na teleologický výklad, keď aj zo samotnej dôvodovej správy k zákonu o vyvlastňovaní jednoznačne vyplýva zámer zákonodarcu v § 8 zákona o vyvlastňovaní osobitným spôsobom upraviť okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania.

33. Záverom tejto časti, vo vzťahu k rozsudku NS SR sp. zn. 5Sžp/21/2013 z 27. júna 2013 správny súd uvádza, že skutkové i právne okolnosti veci, o ktorej bolo rozhodnuté uvedeným rozsudkom, sú odlišné od v tomto správnom súdnom konaní prejednávanej veci a z hľadiska prejednávanej veci nie je preto relevantný. V uvedenom rozsudku NS SR sa tento zaoberal procesným postavením verejnosti v povoľovacom konaní o zmene stavby pred dokončením, vyplývajúcim z Aarhuského dohovoru (čl. 6 ods. 1 písm. a/ a bod 22.), pričom uviedol, že vnútroštátnu právnu úpravu je potrebné vo veciach, na ktoré sa tento dohovor vzťahuje, aplikovať v čo najväčšej miere v súlade s cieľmi v čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Následne v týchto súvislostiach NS SR v uvedenej veci extenzívnym spôsobom aplikoval aj ustanovenie § 14 Správneho poriadku vo vzťahu k postaveniu verejnosti v povoľovacom konaní (o zmene stavby pred dokončením), keď si v intenciách danej veci takýto výklad vyžadovala medzinárodná zmluva - Aarhuský dohovor (celým názvom Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia - oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z. z.), ktorá má podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi. V prejednávanej veci však nebolo nedoručené rozhodnutie vydané v povoľovacom konaní, v ktorom by bol žalobca v osobitnom postavení zainteresovanej verejnosti, ktorej by vyplývalo právo na účasť na rozhodovacom procese a na prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia podľa osobitnej medzinárodnej zmluvy, ktorá má prednosť pred zákonmi - Aarhuského dohovoru ako významným prameňom medzinárodného práva životného prostredia. Preto špecifické právne závery vyjadrené v uvedenom rozsudku NS SR nie sú z hľadiska predmetu tohto správneho súdneho konania relevantné.

34. Zo všetkých už uvedených dôvodov preto žalobca nemohol byť v predmetnom vyvlastňovacom konaní jeho účastníkom podľa § 14 Správneho poriadku.

35. Vzhľadom na viazanosť správneho súdu žalobnými dôvodmi (§ 134 ods. 1 SSP) zostávalo ešte preskúmať, či žalobcoví v predmetnom vyvlastňovacom konaní vyplývalo účasníctvo z § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, ktorým popri § 14 ods. 1 Správneho poriadku žalobca v podanej správnej žalobe opomenutého účastníka vyvodzoval svoje účasníctvo.

36. Základný okruh účastníkov každého vyvlastňovacieho konania je upravený v § 8 ods. 1 zákona o vyvlastňovaní, podľa ktorého je účastníkom vyvlastňovacieho konania vyvlastiteľ, vyvlastňovaný, správca konkurznej podstaty a osoba, ktorej právo môže byť vyvlastnením priamo dotknuté. Následne § 8 zákona o vyvlastňovaní v odsekoch 2 až 7 rozširuje tento základný okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania o ďalšie subjekty v osobitných prípadoch.

37. Jedným z takýchto osobitných prípadov, v ktorých zákon o vyvlastňovaní rozširuje základný okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania je, ak vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe je predmetom súdneho konania. V takom prípade zákon o vyvlastňovaní v § 8 ods. 4 rozširuje okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania aj o účastníkov súdneho konania, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu.

38. Z uvedeného rozšírenia základného okruhu účastníkov vyvlastňovacieho konania, upraveného v § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, je nepochybný zámer zákonodarcu, aby v prípadoch, v ktorých prebieha vyvlastňovacie konanie súbežne so súdnym konaním, predmetom ktorého je spor týkajúci sa vlastníckeho práva k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe (a ktoré tak môže mať vplyv na určenie toho, kto je vyvlastňovaný z hmotnoprávneho hľadiska), boli účastníkmi vyvlastňovacieho konania všetci účastníci takéhoto súdneho konania, keďže inak by hrozilo, že vo vyvlastňovacom konaní nebude konané so skutočným hmotnoprávnym vyvlastňovaným, ktorý sa už svojich práv domáha v prebiehajúcom súdnom konaní. Právnu úpravou obsiahnutou v § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní sa tak chránia práva a právom chránené záujmy aj týchto osôb.

39. Zákon o vyvlastňovaní v § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní súčasne časovo ohraničuje dobu, počas ktorej sú účastníci súdneho konania, predmetom ktorého je vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe, účastníkmi vyvlastňovacieho konania, a to tak, že (všetci) účastníci takéhoto súdneho konania sú účastníkmi vyvlastňovacieho konania do okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu. Takáto právna úprava zodpovedá vyššie uvedenému zámeru zákonodarcu v prípade, ak je vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe sporné a z tohto dôvodu je predmetom súdneho konania, zabezpečiť účasníctvo vo vyvlastňovacom konaní aj tým osobám, ktorým nesvedčí síce hmotnoprávne postavenie vyvlastňovaného (ktorý je jedným zo základných účastníkov vyvlastňovacieho konania podľa § 8 ods. 1 písm. b/ zákona o vyvlastňovaní), avšak ktoré vyvolali súdne konanie o spore o vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe (a tým súdny spor o tom, kto je hmotnoprávne vyvlastňovaným), od riešenia ktorého preto závisí to, komu svedčí hmotnoprávne postavenie vyvlastňovaného vo vyvlastňovacom konaní. Zákonodarca uvedeným sleduje legitímny zámer nevyhlásiť takto potenciálne dotknuté osoby, ktorým nesvedčí hmotnoprávne postavenie vyvlastňovaného, avšak ktoré sú účastníkmi súdneho konania, v ktorom sa domáhajú vlastníckeho práva k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe, z uplatňovania ich právom a právom chránených záujmov vo vyvlastňovacom konaní, v ktorom môže byť (v závislosti od výsledku uvedeného súdneho konania) závažným spôsobom zasiahnuté do základného práva vlastníka vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

40. Zákonodarca však v § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní jednoznačne určil, že týmto spôsobom sú účastníci takéhoto súdneho konania, ktorým inak nesvedčí hmotnoprávne postavenie vyvlastňovaného, chránený tým, že sa im priznáva (dočasne) postavenie účastníkov vyvlastňovacieho konania, len do času nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu vydaného v takomto súdnom konaní (pričom vzhľadom na povahu veci je za rozhodnutím súdu v zmysle § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní potrebné považovať rozhodnutie, ktorým sa dané súdne konanie končí).

41. Nadobudnutím právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorým sa súdne konanie, predmetom ktorého je vlastnícke právo k vyvlastňovanému pozemku alebo vyvlastňovanej stavbe, končí, totiž odpadá podľa § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní dôvod na to, aby boli účastníkmi vyvlastňovacieho konania všetci účastníci takéhoto súdneho konania, keďže podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorým sa takéto súdne konanie skončilo, možno už určiť, či na základe súdneho rozhodnutia je nutné považovať za

vyvlastňovaného inú osobu (napr. tú, ktorej vlastnícke právo bolo v danom súdnom konaní určené) alebo či postavenie osoby, ktorej svedčalo hmotnoprávne postavenie vyvlastňovaného, výsledok súdneho konania neovplyvnil.

42. Z hľadiska prejednávanej veci je ďalej významné, či pojem „súdne konanie“ obsiahnutý v § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní zahŕňa aj dovolacie konanie a v nadväznosti na to či je aj pojem „právoplatnosť rozhodnutia súdu“ potrebné vykladať v prípade, ak prebieha dovolacie konanie, až „právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu“.

43. Teória civilného procesného práva za základné fázy civilného procesu (ako druhu súdneho konania) označuje konanie nachádzacie a konanie vykonávacie (exekučné). Konanie nachádzacie pritom vymedzuje ako úsek od jeho začiatku po právoplatné skončenie veci (napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s. - ďalej len „Veľký komentár k CSP“, k čl. 1 [komentátor Števček, M.]).

44. Teória civilného procesného práva ďalej zdôrazňuje, že v civilnom procese ako druhu súdneho konania sa dôsledne uplatňuje princíp jednotnosti konania, čiže tzv. arbitrárneho poriadku, ktorý znamená, že (súdne) konanie tvorí jeden celok od momentu jeho začatia až do právoplatného skončenia (Veľký komentár k CSP, k § 161 [komentátor Kotrecová, A.], rovnako tak k čl. 10 [komentátor Števček, M.]).

45. Doktrína civilného procesného práva v týchto súvislostiach dopĺňa, že časovo je teda základné konanie ohraničené dňom, keď bola súdu doručená žaloba a dňom právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie formálne končí. Momentom právoplatnosti rozhodnutia sa civilné sporové konanie končí - končí sa zároveň jedna veľká fáza civilného procesu, a to konanie označované ako základné, nachádzacie (Veľký komentár k CSP, k § 226 [komentátor Števček, M.]).

46. Na základe uvedeného, vychádzajúc z teórie a doktríny civilného procesného práva, možno nepochybne uzavrieť, že súdnym konaním je celistvý úsek od jeho začiatku po jeho právoplatné skončenie (vo veci samej).

47. Právna teória aj prax (Veľký komentár k CSP, k § 355) aj za účinnosti Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) ako základného procesného kódexu upravujúceho civilné sporové konanie, používa delenie opravných prostriedkov na riadne (smerujúce proti rozhodnutiu, ktoré ešte nenadobudlo právoplatnosť) a mimoriadne (smerujúce proti právoplatným rozhodnutiam), keďže od tohto delenia nie je dôvod upustiť. Podľa tohto základného klasifikačného kritéria jediným riadnym opravným prostriedkom je odvolanie. Keďže od počtu riadnych opravných prostriedkov závisí inštančnosť konania, možno konštatovať, že zákonodarca zotrval aj za účinnosti Civilného sporového poriadku na dvojínštančnosti konania.

48. Odvolanie je teda jediným opravným prostriedkom, ktorý smeruje proti neprávoplatnému rozhodnutiu súdu prvej inštanície a ktoré má suspenzívny účinok (§ 367 CSP), znamenajúci, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštanície nenadobúda právoplatnosť dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodol odvolací súd.

49. Uvedené potom znamená, že súdne konanie (civilný proces), začaté doručením žaloby (§ 156 CSP) sa právoplatne končí najneskôr nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (majúceho povahu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, medzi ktoré patria aj rozhodnutia vo veci samej). Súdne konanie na súde prvej inštanície a na odvolacom súde, stavané na zásade jednotnosti konania, tvorí totiž z hľadiska predmetu konania jeden celok, ako to opakovane konštatoval v svojej početnej rozhodovacej činnosti aj ÚS SR (napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, uznesenie sp. zn. III. ÚS 264/08 z 3. septembra 2008, uznesenie sp. zn. IV. ÚS 372/08 z 20. novembra 2008, uznesenie sp. zn. IV. ÚS 489/2011 z 10. novembra 2011) či NS SR (z posledných napr. uznesenie sp. zn. 4Obdo/106/2019 z 29. apríla 2020, uznesenie sp. zn. 5Cdo/2/2019 z 23. apríla 2020).

50. Z uvedených dôvodov je preto potrebné konštatovať, že aj v § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní je potrebné vykladať tak, že týmto sa rozumie základné (nachádzacie) súdne konanie, a to od okamihu

jeho začatia (doručením žaloby) do okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto konanie vo veci samej končí (zahŕňajúce aj rozhodnutia vo veci samej) a ktorým je v prípade, ak takéto rozhodnutie vydal odvolací súd, rozhodnutie odvolacieho súdu.

51. Z týchto dôvodov súčasne nie je možné za „súdne konanie“ v zmysle § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní považovať dovolacie konanie, predmetom ktorého je preskúmanie už právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým už je základné (nachádzacie) konanie právoplatne skončené, a to za splnenia procesných podmienok stanovených Civilným sporovým poriadkom, na základe podaného opravného prostriedku - dovolania. Dovolacie konanie je teda už konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku, a z tohto pohľadu do základného konania už nepatrí.

52. V tejto súvislosti je dôležité doplniť, že za koniec základného súdneho konania sa považuje už okamih nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (či už prvoinštančného súdu alebo odvolacieho súdu, ak prebiehalo odvolacie konanie) ktorým sa konanie vo veci samej končí, a nie až okamih nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu vydaného v dovolacom konaní, ak proti rozhodnutiu odvolacieho súdu bolo podané dovolanie, preto, lebo už právoplatné rozhodnutie vydané v základnom (nachádzacom) konaní (prebiehajúcim v celosti na súde prvej inštancie a na odvolacom súde, aj keď na odvolacom súde len fakultatívne, v závislosti od uplatnenia odvolania ako riadneho opravného prostriedku) má za následok záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť (§ 226 CSP).

53. Na podporu uvedeného výkladu možno poukázať aj na zmysel civilného procesu ako druhu súdneho konania, ktorý spočíva v tom, aby v ňom boli rozhodnuté súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci a aby tým spôsobom bola nastolená istota v právnych vzťahoch doposiaľ ohrozených alebo porušených. Cieľom takéhoto súdneho konania je prijatie rozhodnutia, ktorým budú odstránené rozpory medzi účastníkmi. Tento cieľ je napĺňaný práve v základnom (nachádzacom) konaní, uskutočňovanom potenciálne v dvoch hlavných fázach - na prvej inštancii a na druhej inštancii (odvolacom súde), keďže už v tomto konaní sa prijíma rozhodnutie, ktoré nadobúda právoplatnosť (§ 226 CSP) a ktoré je preto pre účastníkov (a za podmienok stanovených v § 228 CSP aj pre iné subjekty) záväzné. Dosiahnutie uvedeného cieľa so záväzným výsledkom konania (ktorým je v konaní vydané právoplatné rozhodnutie, ktorým sa konanie o veci samej končí) má za následok, že súdne konanie ako také skončilo (komparatívne v tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na českú doktrínu - napr. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I, II. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, k § 159a).

54. Súdny konaním v zmysle § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní zo všetkých už uvedených dôvodov preto nie je dovolacie konanie ako konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, predmetom ktorého je preskúmanie už právoplatného, a tak záväzného a zásadne nezmeniteľného rozhodnutia, ktorým bolo skončené základné (nachádzacie) konanie o veci samej.

55. Vychádzajúc z uvedených právnych záverov, správny súd s poukazom na obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že počas vyvlastňovacieho konania nadobudol dňa 11.10.2017 právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 9C/233/2008 - 535 zo 16.11.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017, ktorým súd určil, že ku dňu smrti bola vlastníčkou vyvlastňovaných nehnuteľností F. M., rod. Z., zom. XX.XX.XXXX, uzatvára, že dňom 11.10.2017 bolo skončené súdne konanie v zmysle § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, predmetom ktorého bolo vlastnícke právo k vyvlastňovaným pozemkom v predmetnom vyvlastňovacom konaní. Žalobca (v tomto správnom súdnom konaní), v prospech ktorého bolo na liste vlastníctva evidované vlastnícke právo k vyvlastňovaným pozemkom, bol účastníkom uvedeného súdneho konania v procesnom postavení žalovaného a bol v danom súdnom konaní v plnom rozsahu neúspešný.

56. Vzhľadom na tento výsledok uvedeného súdneho konania zaniklo žalobcovi dňa 11.10.2017, ktorým dňom nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017 a tým sa dané súdne konanie skončilo, účastníctvo v predmetnom vyvlastňovacom konaní, keď toto mu už podľa žiadneho ustanovenia § 8 zákona o vyvlastňovaní nesvedčalo. Podané dovolanie žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre a tým vyvolané dovolacie konanie na zániku účastníctva žalobcu vo vyvlastňovacom konaní nebolo z už uvedených dôvodov spôsobilé nič zmeniť. Správny súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca disponoval účinným právnym prostriedkom, ktorým by bola odložená právoplatnosť jeho dovolaním napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017, a to návrhom na odloženie právoplatnosti rozhodnutia podľa § 444 ods.

2 CSP. Priznaním odkladu právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia by nastal právny stav, kedy by základne (nachádzacie) súdne konanie nebolo z právneho hľadiska považované za skončené, keďže by v ňom vydanému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa toto skončilo, absentovala vlastnosť právoplatnosti. Len ak by bola takto odložená právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia, nebolo by základné (nachádzacie) súdne konanie právoplatne skončené, a preto by žalobcovi svedčalo postavenie účastníka vyvlastňovacieho konania podľa § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, a to až do právoplatného skončenia odvolacieho konania. O taký prípad v prejednávanej veci nejde, keď z obsahu administratívneho spisu a ani zo správnej žaloby žalobcu ako opomenutého účastníka nevyplýva, že by v priebehu vyvlastňovacieho konania, po tom, ako mu zaniklo účastníctvo nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/35/2016 - 618 z 24.08.2017 (v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 9C/233/2008 - 535 zo 16.11.2015), bola rozhodnutím NS SR ako súdu odvolacieho odložená právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Nitre z 24.08.2017.

57. Žalobca tak nebol účastníkom vyvlastňovacieho konania v čase vydania nedoručeného rozhodnutia žalovaného, sekcie výstavby, číslo: 06126/2019/SV/00296 zo 07.01.2019 ako ani v čase vydania jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia Okresného úradu Nitra ako vyvlastňovacieho orgánu, č. OU-NR-OVBP2-2018/002423-045 z 13.11.2018. Vyvlastňovací orgán ani žalovaný ako odvolací orgán preto neboli ani povinné doručovať vo veci vydané rozhodnutia žalobcovi, keďže tomu s účinnosťou od 11.10.2017 nesvedčalo postavenie účastníka predmetného vyvlastňovacieho konania (a to ani podľa § 8 ods. 4 zákona o vyvlastňovaní, ktoré označil v správnej žalobe opomenutého účastníka, ani podľa iného ustanovenia § 8 zákona o vyvlastňovaní, komplexne upravujúcim okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania).

58. Čo sa týka žalobných dôvodov žalobcu o tom, že vyvlastňovací orgán prestal v priebehu konania s ním ako s účastníkom konania konať a nevydal o tom ani žiadne rozhodnutie, správny súd s poukazom na doktrínu (Veľký komentár k SSP, § 179), s ktorou sa stotožňuje, uvádza, že o opomenutého účastníka nejde, ak orgán verejnej správy nad rámec zákona konal aj s inou osobou, ktorej jednoznačne nesvedčalo postavenie účastníka administratívneho konania, a následne po zistení tejto skutočnosti prestal už takúto osobu za účastníka administratívneho konania považovať a ani jej nedoručil vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie. Z povahy veci vyplýva, že musí ísť o také administratívne konanie, v rámci ktorého je účastníctvo vymedzené uvedením právneho postavenia alebo výslovným pomenovaním.

59. Aplikujúc uvedený záver na prejednanú vec, správny súd konštatuje, že vzhľadom na to, že vo vyvlastňovacom konaní je v § 8 zákona o vyvlastňovaní účastníctvo vymedzené uvedením právneho postavenia a výslovným pomenovaním, tak dňom, v ktorý prestalo žalobcovi svedčať účastníctvo v predmetnom vyvlastňovacom konaní (t. j. dňa 11.10.2017), bol vyvlastňovací orgán oprávnený a súčasne povinný prestať so žalobcom ako účastníkom vyvlastňovacieho konania konať, a to bez potreby vydávania osobitného procesného rozhodnutia o tom. Preto ak aj v prejednávanej veci prestal vyvlastňovací orgán so žalobcom konať, a to bez toho, aby o tom vydal osobitné procesné rozhodnutie, nemožno tomuto postupu vyvlastňovacieho orgánu nič vytknúť, keďže bol zákonný. Obiter dictum správny súd dopĺňa, že procesné rozhodnutie o tom, že osoba nie je účastníkom konania, sa vydáva len v administratívnom konaní, v ktorom je účastníctvo takejto osoby v správnom konaní založené na dotyku na právach podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku. Ako však už správny súd uviedol v predchádzajúcej časti, vo vyvlastňovacom konaní podľa zákona o vyvlastňovaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, je aplikácia § 14 Správneho poriadku vylúčená.

60. Zo všetkých už uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že žalobca nebol v čase vydania nedoručeného rozhodnutia žalovaného, ktorého doručenia sa správnu žalobou opomenutého účastníka domáhal, účastníkom predmetného vyvlastňovacieho konania. Preto nemá ani právo na to, aby mu ako účastníkovi daného vyvlastňovacieho konania bolo predmetné rozhodnutie žalovaného doručené. Za týchto okolností bolo už bez právneho významu zaoberať sa druhou kumulatívnou podmienkou, za naplnenia ktorej možno vyhovieť správnej žalobe opomenutého účastníka, a to, či od vydania nedoručeného rozhodnutia neuplynuli viac ako tri roky.

61. Správnej žalobe žalobcu ako opomenutého účastníka preto nemožno vyhovieť.

62. V prípade, ak správnej žalobe opomenutého účastníka nemožno vyhovieť z dôvodu, že správny súd zistil, že žalobcovi nesvedčí v preskúvanom administratívnom konaní postavenie opomenutého účastníka, má nevyhovenie správnej žalobe v nadväznosti na § 179 ods. 7 SSP osobitnú procesnú podobu (teda následkom nevyhovenia správnej žalobe nie je v tomto prípade jej zamietnutie). Podľa uvedeného ustanovenia je právnym následkom zistenia správneho súdu, že žalobcovi nesvedčí postavenie opomenutého účastníka v predmetnom administratívnom konaní, pokračovanie v konaní v procesnom režime danom pre „bežnú“ všeobecnú správnu žalobu, čo znamená, že o takejto žalobe bude rozhodnuté uznesením o odmietnutí žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, pretože u takejto osoby absentuje aktívna žalobná legitímácia podľa § 179 ods. 1 v nadväznosti na § 178 ods. 1 SSP (primerane aj Veľký komentár k SSP, § 179). Úsudok o postupovaní podľa § 179 ods. 7 SSP má povahu predbežnej otázky, a preto správny súd o takomto postupe osobitne nerozhoduje, ale svoje závery zhrnie až v konečnom rozhodnutí.

63. Keďže v prejednávanej veci ide práve o taký prípad, v ktorom žalobcovi nesvedčí postavenie opomenutého účastníka v predmetnom vyvlastňovacom konaní, a preto jej v súlade s právnou úpravou nebolo doručené rozhodnutie žalovaného, ktorého doručenia sa podanou žalobou domáhal, absentuje žalobná legitímácia podľa § 179 ods. 1 v nadväznosti na § 178 ods. 1 SSP. Aktívnu žalobnú legitímáciu na podanie správnej žaloby opomenutého účastníka má podľa § 179 ods. 1 SSP len taká fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá bola účastníkom administratívneho konania (Veľký komentár k SSP, § 179).

64. V prejednávanej veci však v čase vydania prvostupňového rozhodnutia vyvlastňovacieho orgánu ako ani v čase vydania odvolacieho rozhodnutia žalovaného (pričom žalobca sa domáhal doručenia rozhodnutia žalovaného a nie prvostupňového orgánu) žalobca účastníkom predmetného vyvlastňovacieho konania nebol.

65. Správny súdny poriadok v § 98 ods. 1 písm. e) upravuje ako dôvod odmietnutia žaloby uznesením správneho súdu ak bola žaloba podaná zjavne neoprávnenou osobou. Komentárová literatúra (Veľký komentár k SSP, § 98) k tomuto dôvodu odmietnutia žaloby následne uvádza, že neoprávnenou osobou na podanie žaloby je ten, komu absentuje aktívna žalobná legitímácia.

66. Ako správny súd uviedol vyššie, u žalobcu v prejednávanej veci absentuje aktívna žalobná legitímácia podľa § 179 ods. 1 SSP na podanie správnej žaloby opomenutého účastníka, keďže v čase vydania nedoručeného rozhodnutia žalovaného nebol účastníkom administratívneho konania.

67. Z týchto dôvodov správny súd týmto uznesením podľa § 99 ods. 1 písm. e) v nadväznosti na § 179 ods. 7 v spojení s § 179 ods. 1 SSP správnu žalobu žalobcu ako opomenutého účastníka odmietol.

V. Procesné súvislosti súvisiace s rozhodnutím

68. Správny súd v tejto časti bližšie vysvetlí niektoré osobitné procesné súvislosti súvisiace s týmto rozhodnutím.

69. Správny súd pred rozhodnutím nedoručoval vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe žalobcu ako opomenutého účastníka, a to s poukazom na § 106 ods. 1 SSP, podľa ktorého je správny súd povinný zaslať žalobcovi vyjadrenie žalovaného k žalobe len v prípade, ak neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania.

70. Komentárová literatúra (Veľký komentár k SSP, § 106) uvádza, že pojmom „nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania“ v zmysle § 106 ods. 1 SSP sa má na mysli najmä rozhodnutie správneho súdu o odmietnutí žaloby alebo zastavení konania.

71. Keďže v prejednávanej veci po doručení vyjadrenia žalovaného a obstaraní administratívneho spisu rozhodol týmto uznesením o odmietnutí žaloby žalobcu, nebola naplnená hypotéza právnej normy obsiahnutej v § 106 ods. 1 SSP, výlučne za naplnenia ktorej správny súd doručuje žalobcovi vyjadrenie žalovaného k žalobe.

72. K formálno-procesnej stránke tohto rozhodnutia správny súd uvádza, že o odmietnutí žaloby rozhodol podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP s odkazom na § 19 ods. 2 SSP v zložení senátu, a to formou uznesenia.

Napriek tomu, že toto uznesenie bolo prijaté senátom, písomné vyhotovenie tohto rozhodnutia (ako elektronický úradný dokument) podpisuje (elektronicky) iba predseda senátu, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ 6/2016 z 27.07.2016, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky č. 7/2016 ako judikát R 65/2016, podľa ktorého ak v správnom súdnictve rozhoduje správny súd a nejde o uznesenie, ktorým sa rozhoduje vo veci samej (teda ide napr. o procesné uznesenie, ktorým je uznesenie o odmietnutí žaloby), podpisovanie rozhodnutia - uznesenia všetkými členmi senátu za tejto procesnej situácie neprichádza do úvahy, pretože zákonodarca neustanovil pri tejto forme senátneho rozhodovania inú povinnosť, a preto sa na nemeritórne uznesenie použijú ustanovenia o rozsudku iba primerane (a to vrátane ustanovenia § 139 ods. 4 a § 141 SSP). V takomto prípade členovia senátu podpisujú spoločne iba zápisnicu o porade a hlasovaní senátu a nemeritórne uznesenie podpisuje iba predseda senátu.

VI. Trovy konania

73. Žalobca procesne zavinil odmietnutie žaloby (keďže žalobca podal správnu žalobu opomenutého účastníka napriek tomu, že na jej podanie nemal aktívnu vecnú legitimáciu podľa § 179 ods. 1 SSP, ktorej nedostatok viedol k odmietnutiu žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP), v dôsledku čoho by mal žalovaný ako jediný ostatný účastník konania podľa § 171 ods. 1 SSP nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

74. Správny súd mal síce podľa ustanovenia § 175 ods. 1 SSP v tomto rozhodnutí rozhodovať o uvedenom nároku na náhradu trov konania, ale v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 175 ods. 2 SSP správny súd (obsadený vyšším súdnym úradníkom), a to napriek tomu, že už v čase tohto rozhodovania správneho súdu je zrejmé, že žalovanému žiadne trovy konania, na ktorých náhradu má podľa § 171 ods. 1 SSP právo, nevznikli.

75. Z uvedeného dôvodu, v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie rozhodnutá (§ 5 ods. 7 SSP), preto správny súd už týmto rozhodnutím rozhodol, že žalovanému, ktorému v tomto správnom súdnom konaní žiadne trovy konania nevznikli, správny súd ich náhradu nepriznáva.

76. Správny súd toto rozhodnutie prijal v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu správneho súdu nie je prípustný opravný prostriedok, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 133 ods. 2 SSP). Proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu je prípustná kasačná sťažnosť, ak zákon neustanovuje inak (§ 439 ods. 1, 2, 3 SSP). Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 440 ods. 1, 2 SSP. Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu subjektu oprávnenému na jej podanie, ak nie je ustanovené inak (§ 443 ods. 1 SSP). Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu v prípadoch uvedených v § 145 ods. 2 SSP. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh), pričom sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) SSP a v prípade, ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.